

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie P. K.

skazanego z art. 207 § 1 i 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 lutego 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 3 stycznia 2024 r., sygn. akt XIV K 107/20, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. akt IX Ka 1286/24.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 3 stycznia 2024 r., sygn. akt XIV K 107/20, uznał P. K. za winnego popełnienia przestępstw kwalifikowanych z art. 207 § 1a k.k. oraz art. 207 § 1 k.k., za które wymierzył mu odpowiednio kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku pozbawienia wolności, orzekając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Dodatkowo zasądził zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonych, a także orzekł wobec oskarżonego środki karny w postaci zakazu kontaktowania się w jakiegokolwiek formie z

pokrzywdzonymi oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 200 metrów na okres 5 pięciu lat.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją wniesioną osobiście przez oskarżonego, która jednak okazała się nieskuteczna. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. akt IX Ka 1286/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Orzeczenie to w całości zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając mu rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 139 k.p.k., jak również art. 42 § 1 k.p.k., art. 44 k.p.k. w zw. z art. 35 k.p.k. i art. 6 k.p.k., a także art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. Skarżący wskazał także na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podniósł też zarzut obrazy art. 438 pkt 4 k.p.k., przez utrzymanie kary rażąco niewspółmiernej do zarzucanego czynu. Na tej podstawie wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Kasacja zawierała ponadto wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny. Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia.

Należy jednak podkreślić, że samo wniesienie kasacji nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń. Konieczne jest bowiem zaistnienie wyjątkowych względów pozwalających na ustalenie, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Stanowisko Sądu Najwyższego, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia, jest od lat niezmiennie. O sytuacji uzasadniającej wstrzymanie wykonania orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym można mówić wówczas, gdy dokonując choćby pobieżnej analizy kasacji, można nabrać

przekonania o jej zasadności ze względu na rangę podniesionych zarzutów i ich oczywistą zasadność.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności kasacji, której rozpoznanie wymaga pogłębionej analizy na rozprawie, stwierdzić trzeba, że mimo wagi podniesionych w kasacji uchybień, w realiach rozpoznawanej sprawy nie można mówić o oczywistej, wprost rzucającej się oczy zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Dotyczy to również podnoszonego w kasacji uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., którego wystąpienie, z uwagi udział w składzie sądu osoby powołanej na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), wymaga – zgodnie z powołaną w kasacji uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) – stwierdzenia, że wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]